

Pelegrinatge a Jerusalem 6: un inesperat dia de meditació

Dll, 29/03/2010 per Teresa Forcades...

[Un Manament Nou](#)

Pau i Bé

El dia no ha començat bé: el govern israelià ha tancat l'accés a l'esplanada de la mesquita. El motiu? Avui se celebra la Pasqua jueva, la festa que commemora que Déu va escoltar el clam dels esclaus hebreus que patien a Egipte, i l'exèrcit s'ha desplegat més encara que de costum per garantir la seguretat. Al mur de les lamentacions hi havia molta aflluència tant al costat dels barons com al de les dones. El dels barons tenia unes cabines de fusta davant del mur i el de les dones no. Li he preguntat a un jove amb quipà per a què eren les cabines i m'ha dit que guardaven rotlles de la Torah per tal que els jueus que anaven a pregar poguessin llegir els textos prescrits.

- 'I les dones?'
- 'Les dones no pregunten'

En veure la meua cara de sorpresa ho ha volgut arreglar:

- 'Bé, sí que pregunten, però no compta'

Volia dir que com que no en tenen obligació ho poden fer com vulguin. A la part de les dones he parlat amb dues joves molt simpàtiques que m'han dit que no era obligació pregar però que ho feien de gust. Algunes es balancejaven endavant i endarrera amb la Torah a les mans i els ulls clucs. Jo també hi he preguntat, en agraïment per l'alliberament del meu pare i la meua mare que eren arameus errants i per l'alliberament dels esclavatges que encara perduren.

Hem anat per segona vegada al Sant Sepulcre, però com que hi haurem de tornar deixo l'explicació per un altre dia.

A dinar ens han acollit els luterans de l'església del Redemptor i en acabar m'he separat del grup perquè des que he arribat que no acabo d'entendre bé quins van ser exactament els límits de la ciutat jebusea i de la ciutat de David i de quina manera van anar evolucionant les muralles en els diferents períodes: en temps de Salomó (primer temple, s.X a.C), en temps d'Esdres i Nehemies (segon temple, s.V a.C), en temps de la revolta popular dels macabeus (s. II a.C), durant la febre constructora d'Herodes el Gran (s. I a.C), en temps de Jesús i també en els períodes successius de domini romà, musulmà i cristià fins arribar a avui. Al museu de la ciutat, allotjat a les torres de defensa d'Herodes el gran mal anomenades ciutatella de David (ja que no tenen res a veure amb ell) he quedat meravellada d'haver-ho entès per primera vegada, orografia inclosa. I després per rematar-ho he pogut passejar per les excavacions arqueològiques de la ciutat de David i de la primitiva muntanya de Sió. És impressionant veure com s'enfonsa la vall de Cedró en un barranc de més de cinquanta metres quasi montserratí de tant dret i com de sobte el que des dels miradors de la Jerusalem actual sembla terreny pràcticament

pla esdevé una muntanya capaç de justificar les lloances del salmista: La muntanya de Sió és a tocar del cel, és la ciutat del rei dels reis (Ps 48). Al fons del torrent, al costat de la font de Gihon, els nois palestins de Siloè jugaven a futbol.

El moment meditatiu més intens ha estat a l'església del patriarcat armeni, d'un recolliment que no es pot expressar amb paraules, olor d'encens sense fum, salmòdia amb veus de baix profund, penombra fresca i un raig de sol solitari que s'escolava per la llanterna de la cúpula i anava a morir a la catifa als peus de l'altar. La senyora armènia que he saludat a l'atri (en el qual, pels refilets que feien, hi deuen niuar ocells abundosos i diversos) ha insistit que la germanor que uneix els espanyols i els armenis prové del fet que a Barcelona tenim el cos de St. Jaume i a l'església armenia de Jersusalem tenen el cap. Ha acceptat que el cos el tinguessin a Santiago de Compostela, però no ha admès de cap manera que el Sant Jaume armeni (l'anomenat germà del Senyor) i el compostelà (el deixeble i apòstol) no fossin el mateix.

El segon moment meditatiu ha estat a l'església benedictina de la dormició de la Mare de Déu, mentre un grup de rumanesos entonaven una Salve vigorosa agenollats en rotllana al voltant de l'escultura de la Mare de Déu jacent que ocupa el centre de la cripta.

El tercer al Cenacle, una habitació sense mobles amb tres columnes gruixudes que li donen aire de temple. Mentre vigilava un gat persa amb aspecte d'estar malalt que es passejava pel cenacle com si fos a casa seva, ressonaven les paraules de l'últim sopar: 'Aquest és el meu cos ...' (Mc 14,22; Mt 26,26; Lc 22,19) i les del lema de l'anell de la professió que és també el lema d'aquest bloc: 'Us dono un manament nou ...' (Jo 13, 34).

Programa de demà: desert de Judà i Nazaret.

Nota: demà no sé si podré enviar el bloc perquè farem nit a Natzaret.

(el mapa i les dues primeres fotos són per veure on quedava la ciutat de David respecte les muralles de la Jersusalem actual i la darrera foto és el barranc de Cedró vist des de la ciutat de David)

